

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

7 Ocak 2011
Sayı: 151

Fiyatı: 1 YTL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Hükümet Kürt sorununun çözümü Emekçilerin sorunlarını örtmek için kullanıyor

Erdoğan iki dillilik konusunda nihayet tepki verdi...

Başbakan, cumhurbaşkanı, AKP'li politikacılar arada bir Kürtçe konuşuyor ve bu normal karşılanıyor ama Kürt politikacıların kendi dillerini konuşmaları sorun oluyor. Hem de az buz değil, büyük sorun!

Bu durum, iki yüzlü uygulamanın çok somut bir örneği.

BİZ KİMİZ?

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanmaktadır. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizmdir. Bu siyasetin, Stalinizmin politika ve uygulamalarıyla ortak bir yönü yoktur.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yanadır; Stalinizmin "Tek Ülkede Sosyalizm" hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde mümkün olacağını savunur.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü ezme-ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlar. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunur.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşıdır.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunur. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele eder; sendikaların yeniden birer işçi örgütü haline gelmelerini savunur.

Sınıf Mücadelesi, tüm işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunacak ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlar.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunur; bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikte yanadır.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler bunlardır. Bu nedenle bu gazeteyi savunanlar Troçkisttir. Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlıdırlar; enternasyonalist komünisttirler.

Başyazının devamı:

BDP, okullar açıldığında "ana dilde eğitimi" gündeme getirmişti, şimdilerde ise "iki dilli yaşamı". Sonunda tartışma kızıştı, demokratik açılım şampiyonu AKP'nin resmi ağızları durumu; "demokrasiye dinamik" olarak değerlendirdiler.

Cumhurbaşkanı ve başbakanın Tunceli'ye "Dersim" demesinin, yerleşim yerlerinde eski isimlere dönülebilir görüşünü ileri sürmesinin üzerinden bir yıl ancak geçti, ne değişti?

AKP demokratik açılımı, Kürt kitlelerinin istekleri doğrultusunda değil, burjuvazinin değişen ihtiyaçları doğrultusunda yönlendiriyor. Bu nedenle Kürtlerin veya Kürt siyasi liderlerin talepleri özellikle önemsenmiyormuş gibi gösterilmek isteniyor. Çünkü hem açılımı sınırlandırmak hem de kendi belirledikleri çerçevenin dışına çıkmasını önlemek istiyorlar.

Benzer şekilde DTP'nin de, işsizlik ve yoksullukla boğuşan Kürt kitlelerin acil sorunları, evlerine dönemeyen gençlerin durumları değil, illa da dil konusu gündemde tutuluyor. Kürtçenin tanınması için cansiparene uğraşan DTP milletvekilleri, torba yasa ile Kürt illerinde asgari ücretin yüzde 20 daha düşük ödenmesinin yasalaştırılmasına karşı aynı uğraşı göstermiyorlar.

Türkiye'de emekçiler, Türkçe'den başka bir çok dilde konuşuyor ama hepsi tek bir biçimde sömürülüyor. Türk, Kürt, Çerkez, Arap, Arnavut, Iraklı, Afrikalı, Kafkas, Balkanlı, Ermenistanlı, farklı dilden, ülkeden emekçiler, aynı sömürü düzeninin baskısı altında. İşyerlerinin, fabrikaların, tersanelerin kapısında, içinde hangi dilde yazı olursa olsun, aynı asgari ücret ve güvencesiz, sigortasız çalışma ile karşı karşıya.

Milliyet temelinde, dil çerçevesinde yapılan tartışmalar, bilerek ve isteyerek uzatılıyor. Sürekli gündemde tutuluyor. Çünkü böylece asıl sorunlar, emekçilerin yaşadığı sınıfsal sorunlar gündeme gelmiyor, getirilmiyor.

Bir çok yerde, şehirlerin meydanlarında bile resmi kurumlarca konmuş Türkçe-İngilizce tabelalar var. Türkçe-Kürtçe olsa ne olur? Hiç! Ama günlerdir, haftalardır tartışılıyor, tartışılacak. Çünkü bu tartışıldıkça, asıl önemli olan işçi-patron ayırımı öne çıkmıyor.

Seçim yaklaştıkça, hem AKP hem de DTP benzer tartışmaları tırmandırabilir. Çünkü Kürt illerinde ağırlıklı olarak bu iki parti oy alıyor. DTP Kürt halkının sorunlarını Kürtçe'nin kabulüne indirgeyerek, kendi kitlelerine yanlış bir yön veriyor. AKP'nin açılımda samimi olmadığını göstermeye çalışıp oy istiyecek.

AKP ise ikili oynuyor. Bir yanda Kürt kitlelerine, DTP aradan çıksın ben açılım yapacağım görüntüsü verirken bir yandan da Türk milliyetçisi bir dil kullanıyor.

Ne Türk ne de Kürt emekçiler, bu utanmaz gerici siyasetçilerden sorunlarının çözülmesini bekleyemez. Elbette işçi sınıfı için herkesin ana dilini konuşabilmesi tartışma götürmez bir haktır.

İşyerlerinde, fabrikalarda yan yana çalışan, mahallelerde yan yana yaşayan emekçiler, ancak sınıflarının çıkarları temelinde birlikte örgütlenip mücadeleye girişirlerse, sorunlarını çözmek için bir imkan yaratabilirler. (04.01.11)

Emekçinin Gündemi

Torba yasa: AKP burjuvaziye hizmet etmeye ve emekçilere saldırmaya devam ediyor

263 maddeyi içeren ve bir kısmı Meclis'te kabul edilen, kamuoyunda Torba yasa diye bilinen ve hatta birbiriyle ilgisiz pek çok konuyu içerdği için artık "Çorba Yasa" diye anılmaya başlanan yasa tasarısı, emekçilere önemli sardırılar içeriyor.

Bu torba yasının kime hizmet etmeyi amaçladığını anlamak için burjuvalar ve emekçiler ile ilgili bölümlerine bir göz atmak yeterli. Bu yasanın bazı maddeleri özel olarak 100 bin patrona müjde şeklinde. Çünkü onların kesinleşmiş vergi alacakları, sigorta prim borçları yeniden yapılandırılacak. Kısacası onlara gerçek bir af çıkıp devlet önemli miktarlardaki alacaklarından vazgeçecek. Böylece onlara büyük bir kıyak çekecek. Ya emekçilere? Onlar için durum farklı!

Torba yasında emekçilere düşen köklü bir saldırı planı var. Üstelik bu "medeni Avrupa Birliği yasalarına uyum sağlamak" için yapılacakmış... Bu yasa var olan ve işçi sınıfına dayatılan esnek çalışma koşulları tamamen esnekleşecek, güvensizlik daha da yaygınlaşacak, köle tüccarlığı diye bilinen özel istihdam büroları açılacak. Ek olarak da daha önce cumhurbaşkanının "Avrupa Birliği kurallarına uymuyor" diye iptal ettiği, güvencesiz çağrı üzerine, evden çalışma, uzaktan çalışma yöntemlerine izin çıkacak! Bu yöntemler, özellikle ABD ve bazı Batı Avrupa ülkelerinde

uygulanıyor ve kölelik diye adlandırılıyor. Örneğin bu alanlarda çağrı üzerine çalışacak emekçiler evlerinde bekleyecek, eğer iş varsa her an patron onları telefonla arayıp işe çağırarak ve sadece çalıştıkları saat üzerinden ücret alabilecekler.

Televizyon ve boyalı basın, sadece yararlı gibi gözüküyor ya da böyle gösterilebilecek maddeleri öne çıkarıp anlatıyor. Oysa bu maddeler arasında, taşeron çalışanlarını doğrudan etkileyen değişiklikler yapılıyor.

Mevcut iş yasasında, bir işyerindeki taşeronun yaptıklarından asıl işveren sorumludur ve asıl iş taşerona verilemiyor. Buna dayanarak, hastanelerde, sağlık emekçileri örgütlendiler ve iki büyük hastanede dava açıp taşerondan çıkıp hastane kadrosuna geçmeye hak kazandılar. İşte bunun önüne geçilmek isteniyor. Bu değişiklik, kamuda taşeronun yaygın olduğu sağlık, belediye, PTT, inşaat, havayolları gibi işkollarında çalışan taşeron işçilerin önünü tıkamayı hedefliyor.

Ayrıca asgari ücretin bazı bölgelerde düşürülmesi ve gençler için 16 yaş sınırının 18'e çıkarılması da var.

Yine silikozis hastalarına ödenek bağlanması gündeme geldi ve basın "müjde" olarak sundu. Bu para, SGK tarafından karşılanacak fakat bu para için işçileri hasta eden patronlardan tek kuruş alınmayacak. İleride hükümetler, SGK'nın kasası boş

diye emekçilerin haklarından kısıtlama yapmayacak mı?

Yasanın emekçilere karşı saldırı yönüne dikkat çeken sendikalar, gerektiği gibi tapki göstermiyor. Sağlık işkolundaki örgütler, DİSK ve KESK birbirinden kopuk protestolar yaptılar.

Türk-İş ise başkanlar kurulu toplayıp görüşecekti ki, tam toplantı saatinde başbakan, Türk-İş başkanını görüşmeye çağırdı. Elbette başkan, koşa koşa başbakanla görüşmeye gitti, toplantı iptal oldu.

Oysa sendikacılar, yasadaki saldırıları çok iyi biliyorlar. Türk İş'e bağlı Tek Gıda-İş'in bir yetkilisi: "Torba yasa emekçilerin başına geçirilmek istenen korkunç bir yasa. Mevcut var olma hakkımızı da ortadan kaldıran bir yasa". İşte sendikacılar yapılmak isteneni çok iyi görüyorlar. Ancak buna rağmen gerekeni yapmıyorlar.

Bu torba yasanın bazı maddeleri sendika bürokrasisine de dokunacağı için bazı sendikalardan belirli tepkiler gelebilir. Tabi ki devrimciler bunları desteklemeli. Ancak bunların sınırlarını da görerek, şimdiden bütün emekçilerin kitlesel katılımını sağlamak ve üretimden gelen güçlerini kullanıp patronlar düzenine ve ona hizmet eden AKP'ye geri adım attırmak için tüm güçlerini seferber etmeli. 1970'de işçi sınıfını hedef alan sendikalar yasının nasıl 15-16 Haziran eylemleri sonucu çöpe atıldığı unutmamalı. (05.01.11)

Ekonomik durum şahane!

Hükümet çevrelerine ve onu destekleyen medyaya göre, Türkiye'nin ekonomik durumu şahane! Bunu kanıtlamak için borsanın yüzde 25'lik bir kazanç getirerek, Arjantin'in ardından, dünya ikincisi olduğu anlatılıyor. İş bununla da sınırlı değil, bankaların kârı, rekor seviyelere tırmandı. Sanayi üretim şirketlerine gelince, durumları çok parlak. Örneğin en büyük 500 sanayi şirketinin kârı yüzde 10'a yakın arttı ve faaliyet dışı gelirleri (yani spekülasyon yoluyla elde ettikleri) ikiye katlandı. İhracatta bu yıl da patlama olmuş! Bu güllük gülistanlık tabloyu uzatmak mümkün!

Ancak ithalatta da güzel bir patlama olup o da, fırladı. Böylece de dış ticaret açığı 63 milyar dolara çıktı (bazı iktisatçılar "hormonlu ekonomik büyümeden" söz ediyor). Dış borç ise 282.3 milyar dolar, bütçe açığının da yüzde 6 civarında olduğu belirtiliyor.

Özetle Türkiye ekonomisinin bilançosunu yapan resmi çevreler ve basın, gayet memnun. Tabii ki patronlar ve burjuva sınıfı, emekçilerin sırtından servetlerine servet, zenginliklerine zenginlik kattıkları bu ortamdan memnun kalacaklar! Ancak konu bütün zenginlikleri üreten emekçilerin ve yoksulların durumuna gelince çizilen tablo farklı.

TÜİK'in açıkladığı resmi rakamlara göre, 2008'de yüzde 17 olan yoksuluk oranı, 2009'da yüzde 18'i geçti. 13 milyonu aşkın insan, yani her beş kişiden biri yoksul. Buna 380 bini aşkın

aç insanı eklemek gerek. Hükümet, kendi iktidarı döneminde Türkiye'yi dünyanın 20'inci büyük ekonomisinden 17'inci büyük ekonomisine yükseltmekle övünüyor ama emekçilerin durumunun kötüleştiğinden bahsetmiyor.

Asgari ücret 16 yaş üzerindeki için 630 lira oldu. Asgari ücretten daha yüksek ücret alan emekçilerin çoğunluğu 700 ile 800 lira alıyorlar. Bu ücretle hangi insan yeterli beslenip, normal bir konutta yaşayıp günümüz hayat seviyesi standartlarına göre normal bir yaşam sürdürüp çocuklarını gerektiği gibi yetiştirebilir?

2011 bütçesinin bu bilançoğu değiştirmesini beklemek de boşuna. 312.5 milyar lira olan 2011 bütçesinde aslan payı yine asker, polis, devletin beslediği bürokrasiye ve iç ve dış rantiyecilerine gidecek. Geçtiğimiz yıl faize 50 milyar liradan fazla (neredeyse bütçenin beşte biri) ödendi ve bu yılda en az bu kadar ödenecek!

Hane halkına, yani tarıma, öğrencilere, özürllülere, yoksullara, halkın diğer gereksinmelerine sadece yüzde 3.5 ayrılıyor. Eğitim, sağlık, barınma, kültür gibi tüm toplumun yararlandığı olanaklara

aktarılan pay ise yüzde 1.5 civarında!

Geçen yıl başlarında sanayideki çalışan işçi sayısı yüzde 11 azaldı, işçi başına ücretler de yüzde 11 düştü ama üretim arttı! (otomotiv sektöründe ilk on ayda üretimin yüzde 30 civarında arttığından söz ediliyor)

Ekonomi iyi gittiğine göre işsiz sayısının azalması gerekmiyor mu? Rakamlara ve etrafımıza da baktığımızda böyle olmadığını görüyoruz.

2008 kriz öncesi 2 milyonu geçen işsiz sayısı, 2009 Haziran'ında 3 milyonu aştı. Geçtiğimiz Haziran'da hala 2.5

milyonun üstünde idi ve şimdi yine 3 milyona yaklaştığı tahmin ediliyor. İşsizlerin yaklaşık üçte biri, yani 1 milyonu 15-24 yaşındaki gençler. Özellikle de lise ve üniversite mezunu gençler arasında işsizlik hızla artıyor.

Çalışma şartlarında bir iyileşme olmadığı gibi inşaat, gemi inşaatı ve madenler başta olmak üzere iş kazalarında artış da devam ediyor. Ortalama her gün üç emekçi iş kazaları sonucu ölüyor ve yüzlercesi yaralanıyor.

Bir yandan burjuvaların zenginliği artarken diğer yandan, emekçiler başta olmak üzere kitlelerin durumları kötüye gidiyor.

Madem ekonomi iyidir ve büyüyor, öyle ise biz emekçiler de payımızı isteyelim ve de hak verilmez, alınır deyimini de unutmayalım! (06.01.11)

Fabrikalardan... İşyerlerinden

Belediye

İşyerinde delege seçimi yapıldı!...

Sendika bürokratları, İşçilere sendikalarını yönetecekleri belirleyecek olan delegelerini seçeceklerini söyleyerek, delege seçimini işyerinde duyurmuşlardı. Ancak biz işçilere yansıyan öyle olmadı.

Devrimci DİSK'e bağlı Genel-İş sendikası bürokratları, daha seçimi duyurmadan önce işverenle görüşmeler yapıp kimin seçilmesi gerekir, hangi işçi delege olacak belirlediler. Seçim tarihini, listeyi hazırladıktan sonra göstermelik olarak açıkladılar.

Eğer karşılına, işçilerin bir delege listesi hazırlama çalışması çıkarsa baskı uygulanıyor. İşveren ve sendika bürokratları ne gerekliyorsa yapılsın diyorlar. Bir önceki seçimde olduğu gibi bu seçimde de aynı taktik uygulandı.

Hatta Genel-İş başkanı, işverenle arasını bozmamak için kendi siyasi görüşüne yakın işçileri bile arkadaşlarına baskı yaparak, listeye almadı. Ona göre ya işverenle yapılan listede olunacak ya da ses çıkarılmayacak. Bu işçi arkadaşlar, genç ve daha temiz olduklarından kendi arkadaşlarının hangi hilelerle seçim kazandıklarını anlamıyorlar.

Halbuki, bir önceki seçim de işverenle işbirliği içinde, çeşitli hilelerle kazanılmıştı. Bu seçimde yaptıkları hileler ve kurdukları ilişkiler ortadaydı ve arkadaşlarına özeleştirme vermeleri gerektiğini söylüyorlardı. Bir

daha görüldü ki söyledikleri ile yaptıkları birbirini tutmuyor. Bunu en iyi işçi arkadaşlar anladı.

1.087 sendikalı işçiden sadece 500 işçi delege seçimine katıldı. Çünkü servis bu işçileri evlerine götürmeden, oylamanın yapıldığı temizlik müdürlüğüne getirdi ve oy kullandırttı. İşçileri kendi hallerine bıraksalar, delege listesine yazılanlar bile oy kullanamayacaktı. Çünkü listedeki işçilerin bir kısmına işveren, delege olması emrini vermiş. Yani sadece seçim prosedürü uygulandı.

Kadrolu işçilerin sayısı az olduğu için hem sendikacılar hem de işveren daha rahattı. Sendika bürokratlarının liste hazırlayamadığı bazı müdürlüklerde, işçilerin hazırladığı listeler kazandı. Sadece bir müdürlükte iki liste vardı, orada da muhalif liste kazandı. Ancak şube kongresi için ağırlıklı olarak delege gönderen bizim şirket işçileridir. Bu nedenle sendika ve işveren, buradaki sayısal çoğunluğu almaya çalıştı ve başarılı da oldu.

Bizler, işyerine sendikayı örgütleyen işçiler olarak tarafız. Ancak tüm işçiler birlikte hareket edebilirse moral olacaktır. Ne yazık ki önceki seçimlerde böyle bir süreç yaşanmadı. Bazı işçi arkadaşlar, kendi siyasi anlayışlarını işçilik çıkarıyla karıştırıyorlar. Yani sendikacılar, çamurdan olsun ama bizden olsun anlayışıyla hareket ediyorlar.

Sendika bürokratları ortak liste yapmaya yanaşmıyorlar. Çünkü böyle bir şey işverenle yaptıkları anlaşmayı bozmak demek ve bunu istemiyorlar. Genelde Kürt arkadaşların talepleri reddedildi. Genel İş sendikasının merkezi, batıdan delege istemiyordu. Çünkü

Güneydoğu'daki Kürt illerindeki belediyelerde, Kürtlerin ağırlığı var. Son iki yılda, buralardaki üye sayısının artması bu durumu daha da belirginleştirdi. Bu durum şimdiki başkanın işine gelmiyor.

Sonuç itibarıyla sendika bürokratları, kendi çalıp kendileri oynayacak. Şimdi, seçimi işçilerin yaptığını, seçilenlerin işçi olduğunu söyleyecekler. Evet, işçiler ama işverenin çıkarlarına hizmet eden konumdadır, gerçekte işçi sınıfının öz çıkarlarına hizmet etmiyorlar. Yani bir ölçüde sendikanın kontrolünde bile değiller.

Bazı işçi arkadaşlar, küsüymüş gibi sendikacıların getirdiği tüm önerilere güvensizlik gösteriyorlar. Bir ölçüde bunda haklılar ama bir yönüyle tartışmalıdır. Örneğin son günlerde hükümetin meclise sunduğu, işçi karşıtı torba yasa tasarısına karşı geniş bir basın açıklaması yapılacağını duyuran sendikacıları hiç önemsemediler.

Hatta bir işçi, sendika bürokratlarına “siz torba yasadın daha tehlikelisiniz” dediğinde ne diyeceklerini şaşırıyorlar. Çünkü işçi, işyerinde çalışma koşullarıyla ilgili sorunlarını sendikaya yansıttığında, bazı olumsuz durumlarla karşı karşıya kalacağını biliyor.

Toplusözleşmenin bile uygulanması işverenin keyfine bırakılmış durumda. Bayram izinlerinde çalıştırmalarına rağmen, 4.5 gün yerine sadece iki günü saydılar. Buna benzer sorunlara karşı sendika yetersiz kalınca doğal olarak güvensizlik oluşuyor.

Sonuç itibarıyla işverenin dayatmalarına sesini çıkarmayan sendika, işçinin gözünde işveren sendikasıdır. İşyerinde

yaptıklarıyla bunu kanıtlıyorlar. Geriye tabeladaki “devrimci” yazısı kalıyor ama ötesinde bir şey yok. Bu delege seçimi, şube ve genel merkez seçimlerinde de aynı oyunların oynanacağını gösteriyor. Elbette sonunda işçi seçti, tabanın sesi diyecekler. Ancak buna kendileri bile inanmıyorlar. (24.12.10)

Gıda

Her yıl aynı oyun Yetti artık!

Geçtiğimiz yıl olduğu gibi bu yıl da fabrikada sayım yapılacağı bahanesiyle bir haftalık tatil yapıldı. Önce iki hafta olarak söylenmişti fakat işçilerden gelen yoğun tepkiler üzerine bir haftaya indirildi. Bu süre içinde bir gün işçi sağlığı ve iş güvenliği eğitimi, bir gün de sendikal eğitim verilirdi. Böylece yıllık izinlerden üç gün kesinti yapılacak.

1 Aralık itibarıyla yeni sözleşme dönemi başladı. Bu sebepten, sendikal eğitim, bütün işçilerin beklediği ve tepkilerini sendikacılara iletmek için önemseddiği bir vesile oldu.

Fakat sendikacılar, devamlı olarak “akşama konuşuruz, sizlere hayırlı haberler vereceğiz” diyerek bütün işçileri beklettiler. Buna rağmen, aralarda, işçiler, sendikanın eğitim sekreterini ablukaya alıp zorla da olsa taleplerini ve işyerindeki sendikal işleyiş hakkında görüşlerini belirttiler.

Burada dikkati çeken, bütün işçiler ücretlerin düşüklüğünden ve dengesizliğinden şikayet edip düzeltilmesi bir de işyeri temsilcilerinin seçilmesi istekleriydi. Sendikacıların her seferinde söyledikleri “inşallah yapacağız, maşallah olacak” oldu.

Bunun üzerine işçiler, kendi aralarında “işimiz yine allaha kaldı” diye konuştular. Yani daha sözleşmenin başında işçilerin umutları tükenmeye başladı ama tükenmiş değil.

Taleplerimizi kabul ettirebilmek için birlik olmak, birliğimizi tüm fabrikaya yaymak gerekiyor. Ancak işçiler arasındaki güvensizlik buna engel. Bunu ortadan kaldırabildiğimizde patronun ve sendika bürokratlarının karşısına daha farklı çıkabiliriz. Bunun için şimdiden kişisel tepkilerimizi birleştirmemiz gerekiyor. (Bir işçi)

İşçi hakkı yiyen aslan sosyal demokratlar!

Bizim patron, sözde sosyal demokrat geçiniyor, Cumhuriyet gazetesinde, neredeyse her konuda köşe yazıları yazıyor. O çevrelerde tanınmış, partilere üye olup çıkmış biri. Ama tam bir patron. İşyerine kendi yazı yazdığı gazetenin getirilmesini bile yasaklamıştı. Yani dışarda sosyal demokrat, işyerinde patron!

Beş buçuk yıl çılıştım, sonunda ağır ve günde 12 saati bulan çalışma nedeniyle sağlığım bozuldu. Hastaneye gittim ve oradaki teşhis işlemleri epeyi bir zaman aldı. Hatta hastaneye yatmak zorunda kaldım. Bu süre içinde işe gidemedim ve tahlilerin sonucu olarak artık çalışamayacak durumda olduğumu gösteren hastalıklarım çıktı.

İşe gidemediğim için işyerine noterden ihparname gönderdim. Sağlık sorunlarım nedeniyle işi bırakmak zorunda kaldığımı, ücretimi, tazminatımı ve ödenmeyen tüm haklarımı istedim.

Ancak öğrendim ki patron beni 3 gün işe gelmedi diye işten

çıkarmış. Zaten patron hiçbir işçiye tazminat vermiyor, fazla mesai, bayram tatili çalışmalarında zamlı ödeme yapmıyor. İşte sosyal demokrat patronun bir marifeti daha!

Bunu öğrendiğimde, bölge çalışma müdürlüğüne gidip durumu anlattım. Oradaki görevli, sağlık raporum olmadığı için hakkımın olmadığını söyledi. Oysa o sırada hala hastaneye gidiyor, teşhis için tahliller yaptırıyordum, elimde hastaneye gittiğime dair, doktordan imzalı evrak vardı. Buna rağmen, olumsuz cevap aldım.

Geriye tek yol dava açmak kaldı. Dava açmak için de para lazım. Avukatlar, daha dava açmadan, önce mahkeme masrafları diyerek para istiyorlar. Sonra da neredeyse alacağın yarısı tutarında kendi paylarını.

Ancak avukatlar, patronlardan ve memurlardan daha insafli, eğer işçinin parası yoksa taksit yapıyorlar! Elbette avukat parasını hemen almaya başlıyor, işçi ise davayı kazandıktan sonra, oda ne zaman olursa.

Evet, yasalarda yazılı işçi hakları var ama bu hakları almak için bile bir çok engel var. İşyerleri işçiyi hasta ediyor sonra da hasta olduğu için cezalandırıyor.

Hakkını almak istediğinde de sözde işçi hakkı için oluşturulmuş kurumlar engel çıkarıyor. İşte patronlar düzeninin özeti! (Bir işçi)

Siyasetin Gündemi

Siyasilerden yeni yılda “maden şovu!”

Yılbaşı vesilesiyle, siyasi parti yöneticileri bir kez daha gösteri yaptılar. Hem CHP hem de AKP'den bazı partililer, yeni yıla maden ocaklarında girdiler.

Başbakan, daha önce çeşitli zamanlarda, yoksul evlerine gidip televizyoda gösteri yapıyordu. Şimdi bu tarz, yoksul sevme gösterilerine CHP de sözde işçi sevgisiyle eklendi.

Kılıçdaroğlu, yeni yıla, yerin 550 metre altında, özel bir maden ocağında çalışan madencilerle girdi. Maden çıkışında gazetecilere, maden işçilerinin çok zor şartlarda çalıştığını söyledi.

İşçilerin sorunlarına sözde çok ilgili olan Kılıçdaroğlu, yılbaşı gecesi, işçilerin yer altında çalışmalarını hiç garipsemedi. Sanki bir gece maden çıkarılmazsa ne olur? Neden işçiler de herkes gibi, yeni yıla evlerinde aileleriyle giremiyor, diye sormadı.

Kılıçdaroğlu, muhalefette olduğu için işçilerin sorunlarından bahsediyor. İktidardaki AKP'liler ise işçilerin durumunun iyi olduğundan. Bu nedenle AKP heyeti, çalışma koşullarının ve hakların daha iyi olduğu kamu madenlerinde idi.

Eğer tersi olursa, yani AKP muhalefette, CHP iktidarda olursa, rollerinde değişeceğinden emen olabiliriz.

Çünkü politikacıları ilgilendiren madencilerin, işçilerin hakları değil, işçilerin sırtından yapacakları gösteri ve

bu yolla kandırabilecekleri işçi sayısıdır.

Madenler, kuşkusuz en zor çalışma koşullarının olduğu yerler. Buralarda, özellikle özel sektörde işletilen ve taşeron sistemiyle çalıştırılan madenlerde on binlerce işçi, her an ölümlerle burun buruna çıkıyor. Kamu madenlerinde de durum

En sağından soluna kadar, utanmaz politikacılar, bir gecede birkaç saati madenlerde geçirip sanki her şeyi hallediyorlar.

Kılıçdaroğlu, “madenlerde çalışmak zor” diyor. Peki kolaylaştırmak için ne yapacak? Hangi düzenlemeyi, uygulamayı, denetim sistemini getirecek?

Sadece madenlerde değil, tersanelerde, inşaatlarda, fabrikalarda da çalışmak zor. Ancak bu zorluğun nedeni, AKP'nin yanlışları ya da eksikleri değil. İşyerlerinde çalışma koşulları, patronların kâr hırsı nedeniyle zor. Kamu işyerlerinde de, işçinin güvenliği ya da toplumun ihtiyacını değil, tıpkı patronlar gibi kâr etmek amacıyla işin düzenlenmesi nedeniyle zor.

Kılıçdaroğlu, bunu değiştirecek mi? Yani madenlerde, tersanelerde, fabrikalarda, kâr değil, toplumun ihtiyacı, işçinin güvenliği birinci öncelik olacak mı?

Madendeki patlamalarda işçilerin ölmesini “kadere” havale eden başbakan gibi Kılıçdaroğlu da “yeraltında çalışanların Allah yardımcısı olsun” diyor. Bu sözler, gerçek niyetinin itirafı olsa gerek! (04.01.11)

kötüleiyor. Bunun bir nedeni de taşeron sisteminin yaygınlaşmasıdır.

Kamuda çalışan 6 milyon civarındaki taşeron işçisinin bir kısmı madenlerde. Nitekim, Zonguldak'taki patlamada ölen maden işçileri taşeron işçisiydi. Ve patlamanın, taşeron sisteminin, işgüvenliği kurallarına uymamasından kaynaklandığı ortaya çıkmıştı.

Uluslararası Gündem

İspanya

Hava trafik kontrolörlerinin grevinden sonra, hükümetin darbesi mücadeleleri felç edemeyecek

Sevilla'da 3 Aralık'ta yapılan grev, İspanyol hava sahasını 16 saat boyunca felç ederek İspanya'da siyasi tartışmaların merkezi olmaya devam etti. Sağın temsilcileri, tıpkı sol temsilciler gibi, televizyondaki tartışmalar üzerinden, grevcilerin hem yolcuları hem de havayolu ve turizm şirketlerini rehin aldığı anlatarak grevcilere saldırıyorlar.

Grevcilere saldıran tüm bu insanlar, Zapatero ve hükümetinin hava sahasını askerlerin denetimine devretmesini destekleyip, görev başına getirilen askeri personelin, sivil personelin yaptığı görevlerini yerine getirmekteki acizliği konusunda suskun kaldılar.

Sendikalar, 18 Aralık Cumartesi günü ülke genelinde bir gün sürecek eylemden önce bazı eylemler örgütlediler.

Sosyalist Zapatero hükümeti, kamu sektöründe çalışan işçiler ile özel sektördeki işçiler arasındaki dayanışmayı önlemeye çalışıyor. Ama birkaç yıldan beri, çalışanlar, büyük patronların ve onların hizmetindeki hükümetlerin saldırılarına maruz kaldılar.

Artan işsizlik çalışanların % 20'sini etkiliyor. Bu 4,11 milyondan fazla işsiz demek. Onların arasından 2 milyonu herhangi bir işsizlik yardımı almıyor. Ücretler, ortalama olarak, memurlar için % 2,4 ile

% 5 arasında düştü. Geçici işçi oranı % 60'a ulaştı. Büyük bankerlerin ve büyük patronların kazançları, bu dönemde de, bu yıl için yaklaşık % 7 olmak üzere, artmaya devam etti.

Bugün, Zapatero hükümeti, en yoksul ve en zor durumda olanlara saldırmayı

Sanayi gruplarının, bankerlerin ve onların hizmetindeki politikacıların, Sosyalist Parti'nin, sağ partilerin, Halk Partisi'nin, Katalonya'daki ve diğer bölgelerdeki tüm milliyetçi yöneticilerin zorla dayatmaya çalıştıkları şey işte bu.

İki ay önce, 29 Eylül'de, sendikaların örgütledikleri genel grev çok başarılı olmuştu. Madrid metrosunda, çeşitli şehirde ulaşım ve sivil havacılıkta grevler olmuştu.

Madrid metrosunda çalışanlar, grev boyunca yapmaları gereken asgari hizmeti yapmadılar ve grev kararını önceden bildirmediler.

Hükümet, emekçilere gözdağı vermek için, hava sahasını denetleyen çalışanlara karşı "olağanüstü hal" ilan edip, onlara disiplin cezası verip aleyhlerinde soruşturma başlatmakla tehdit etti.

Zapatero, militanların gözünü korkutmak istiyor ve emekçilerin tepki gösterme cesaretini

kıracağını umuyor. Ama emekçilerin baş kaldırdıkları son aylardaki gösteriler, sadece bir başlangıç. Ümit ederiz böyle olur. LO (24.12.10)

tercih ediyor. Zapatero, şimdiye dek, işsizlere belli bir süre verilen işsizlik maaşının sonunda yapılan aylık 426 €'luk yardımı kesmekle tehdit ediyor.

Emeklilik yaşını 67'ye çıkararak emeklilik reformuna gelince, herkes bu reformun, emeklilik maaşlarını düşüreceğini ve milyonlarca yaşlıyı yoksulluğa mahkum edeceğini biliyor.

Yunanistan

Artan kemer sıkma önlemlerine karşı gösteriler

13-20 aralık haftası, Papandreou hükümetinin yeni yasa projelerine karşı protesto haftasıydı. Özel sektördeki İşçi Sendikaları Federasyonu (GSEE), ve kamuda örgütlü Kamu Çalışanları Konfederasyonu (ADEDY) tarafından 15 aralık Çarşamba günü örgütlenen grevden önce kısmı ya da genel grevler oldu. Özellikle de bankalarda ve kamu hizmetlerinde.

13 Aralık Pazartesi, ulaşımdaki grev Atina'yı altı saat boyunca felç etti. 14 Aralık Salı, kamu ve özel işyerlerinde çalışan işçiler, parlamento önünde protesto gösterisinde bulunarak "Bankacılar için fedakarlık yapmayacağız", "Direniyoruz, onlar bizim ekmeğimizi ve işimizi alıyor" şeklinde slogan attılar. Polisler, itfaiyeciler ve liman işçileri de Atina'da bir başka alanda toplanacaklar.

Hükümetin son saldırıları, toplu sözleşmelerle ilgiliydi. Yasa tasarısı, asgari ücreti arttırmayıp 740 €'da tutmayı hedeflerken, özel sektörde de ücretlerin düşürülmesine izin veriyor, işten çıkarmaları kolaylaştırıyor ve de bundan böyle işyerlerinde toplu sözleşme değil işyeri sözleşmeleri belirleyici olacak.

Kamuda, elektrik, ulaşım, radyo, televizyon ve posta hizmetlerinde, aylık 1.800 € ve üzerinde olan aylıklarda, %10'dan %25'e kadar kesinti yapmayı öngörüyor ve işten bir biçimde ayrılan her beş çalışan için bir çalışan istihdam edilecek.

Tüm bunlara, yeniden yapılandırma adı altında, demiryollarındaki gibi, 2 700 işçinin, diğer kamu hizmetlerine

gönderilerek yerlerinin değiştirilmesi de eklendi. Sağlıkta, durum çok tehlikeli: Atina'da bir çocuk hastanesi personeli çalışma saatlerinin uzatılmasına karşı çıktı; üstelik bu hastanede, doktorlar hariç, tüm personelin maaşlarından %20 oranında kesinti yapılmıştı.

Yaşam gittikçe zorlaşıyor ve emekliler için daha da vahim bir hal alıyor. Emekliler de aylıklarının düşürülmesine karşı, 6 Aralık'ta gösteri yaptı. Resmi rakamlara göre işsizlik, Eylül ayında %12,6 ve yine resmi rakamlara göre gelecek yıl %15'e

ulaşması bekleniyor. Bu, tüm emekçiler için katlanılamaz bir durum.

Kaldı ki emekçilerin ücretleri, borçları ödemeye artık yetmiyorken hükümet, ilaçlar hariç, KDV oranını %11'den %13'e yükseltmeyi hedefliyor. Yıllık istatistiki verilere göre, Yunanlıların %19,7'si, iki milyondan fazla insan, yoksulluk tehdidi altında.

Bu, "Troyka (üçlü)", Avrupa Komisyonu, Avrupa Bankası ve IMF tarafından, Şubat 2011'de verilmesi öngörülen 15 milyarlık dilime karşılık Yunanistan'a dayatılan kemer sıkma politikasının ikinci

bölümü. Önce IMF müdürü sıfatıyla Strauss-Khan, sonra Avrupa komiseri Olli Rehn, Aralık başında Atina'ya giderek hükümete "cesur" ve şüphesiz, uzun zaman sürecek kararlar alması gerektiğini anlattılar.

Çünkü Olli Rehn'e göre, 2020 yılından önce ekonomik büyüme beklemek boşunadır. Üstelik haftalık Proto Rhema dergisine göre, sıkı önlem olarak, 2 Ocak 2011'den itibaren, yüze yakın komiser Washington ve Brüksel'den gelip kemer sıkma siyasetinin iyi uygulanıp uygulanmadığını, devlet gelir

giderlerini de denetleyecekler.

Burada söz konusu olan %5,5 faiz ile borç olarak verilen milyarlardır. Yani, Fransız bankaları da dahil, Avrupa bankaları bundan faydalanacaklar.

İşte bu durumda, bütün bu uzmanların bu borca bu kadar önem vermelerinin sebebi anlaşılıyor. Çünkü iddia edildiğinin aksine, bu olay yardım değil, Yunanlı kitlelerin sırtından bu paraları alıp bankalara aktarmaktır. LO (17.12.10)

Sınıf Mücadelesi'nin Sözü

Kapitalist ekonominin krizi

ABD'nin en büyük ticari bankalarından biri olan Lehman Brothers'ın iflas etmesinin ardından ortaya çıkan banka krizine çare bulmak için emperyalist devletler hiç zaman kaybetmeden bankalara, 3 trilyon avro civarında, para aktardılar.

Farklı paketlerle banka sistemine sürülen devasa miktar, dünyadaki mevcut para miktarını daha da şişirdi. Örneğin sadece Avrupa'daki hükümetlerin müdahaleleri sonucu 1 trilyon 800 milyar avro, yani Avrupa'nın üretiminin yüzde 14'ne eşit miktarda para, devreye sürüldü. Zaten 2000'li yıllardan itibaren her yıl ortaya sürülen para ve kredi miktarı, yüzde 13 ile 15 civarında artıyordu. Bu oran, üretimdeki artıştan tamamen kopuk olarak büyüdü ve hatta 2008'in ikinci yarısında yıllık yüzde 30'lara kadar sıçradı.

Banka sistemini kurtarmak için piyasaya sürülen milyarların diğer bir sonucu da devlet borçlarındaki hızlı artış oldu. Bu durum, istisnasız bütün devletlerde geçerli. Örneğin Fransa'nın kamu borçları, 2010 yılının ilk 6 ayında, 1 trilyon 535 milyar avroya, yani ülke içi üretimin yüzde 80.3 seviyesine fırladı (bu oran, 2008'de yüzde 67 idi). Kamu borcunun üretime oranı, 2009'da Almanya'da yüzde 73.2'ye, ABD'de yüzde 85'e, Belçika'da yüzde 96.7'ye ve İtalya'da yüzde 115'e fırladı.

2008-2009 yıllarında devletlerin hem banka sistemini kurtarmak hem de büyük şirketlere destek vermek için borçlanma yolunu daha çok kullanmasının esas iki nedeni

var: Devletler artan para ihtiyaçlarını karşılamak istiyor, finans çevreleri ise ellerindeki miktarları değerlendirmek istiyor.

Devletlerin borçlanması, banka çevreleri için bir kazanç kaynağı. Kamu borçları, banka faaliyetlerinin temel bir yönünü oluşturuyor, çünkü bu yolla gelen önemli miktardaki faiz geliri, ek bir kazanç kaynağı. Öyle ki devletler, faiz borcunu ödemek için bile borçlanıyorlar. Örneğin Fransa'nın 2009 yılında, devletin bankalara ödediği sadece faiz miktarı 43 milyar avroydu.

Finans sektöründe en hızlı büyüyen "kamu borçları" pazarına yaklaşık 20 tane çok büyük ticaret bankası hakim. Bu bankalar, hem kendi namına hem de bazı finans gruplarının hesabına işlem yapıyor. Bu işlemler, temel olarak spekülasyon işlemleridir. Spekülasyon şu şekilde yapılıyor: Borç alan devletlerin durumuna bakılarak borçlarını zamanında ödeyebilme zorluklarına göre tahminler yapıp faiz oranları ona göre artırılıyor.

Bu yıl, bununla ilgili en çarpıcı örnek Yunanistan'dır. Pazar, yani borç veren büyük ticari bankalar, Yunan devletine zor duruma düştüğü, vadesi gelen borçlarını ödeyecek durumda olmadığı için tefeci faizi uygulayıp durumunu daha da kötüleştirdi. Bu yöntemle Yunan kitlelerini bankaların kârlarına daha çok katkı yapmalarına zorluyorlar. Yunanistan'da bu gibi işlemleri yapanlar Batılı bankalardır ve en başta gelenler, Credit Agricole, BNP-Paribas ve

Societe Generale gibi Fransız bankalarıdır.

Avro bölgesindeki farklı ülkeler de aynı para birimine sahip olmalarına rağmen borçları için farklı oranlarda faiz ödemek zorundalar ve bu da avroya bağlı ülkeler arasında gerginlik yaratıyor. "Yunan krizinin" doruk noktasına çıktığı dönem, Yunanistan ancak yüzde 12 gibi tefeci türü bir faiz oranı ödeyerek borç alabiliyordu. Halbuki aynı dönem Alman devleti, yüzde 2.6'lık oranla borçlanabiliyordu.

Nisan ve Mayıs aylarında kamu borçları öyle güçlü bir tehlikeye dönüştü ki avro bölgesini ve hatta bütün Avrupa Birliği'ni tehdit etmeye başladı. Üstelik Maastricht Anlaşması'nı param parça etti.

Bu anlaşma yoluyla tarih boyunca farklı çıkar ekseninde olaylar yaşayan Avrupa ülkeleri, burjuvaların deyimiyle "Avrupa'nın inşası" için bir uzlaşmaya varmışlardı. Farklı ulusal ekonomilerin birlikte hareket etme zorunluluğuyla (aslında bu bütün dünya için geçerli) karşı karşıya bulunan farklı Avrupa burjuvazileri, ulusal çıkarlardan kaynaklanan çelişkileri nedeniyle ortak bir siyaset uyguluyor ve bir Avrupa federasyonu oluşturmaktan aciz kalıp farklı devletlerden oluşan bir Avrupa Birliği mozaigi oluşturmanın ötesine gidemiyor.

Bir ortak para birimi oluşturuldu, ama bu bile 27 üye ülkenin sadece 16'sını kapsıyor. Üstelik ortak para birimini destekleyip savunan ve de tek bir para ve vergi sistemini

uygulayabilen bir ortak devlet yoktur.

Maastricht Anlaşması -bir nevi daire sahiplerinin ortak harcama anlaşmasına benziyor- özellikle de en zengin mülk sahiplerinin karabatak olarak ün yapmış mülk sahiplerine düşen masrafları ödememesi temeline dayanıyor. Başta Almanya olmak üzere avro bölgesinin en zengin devletleri, peşinen en yoksul ülkelerin açıklarını ödemeyeceklerini belirtmişti. Ortak para birimini kabul ediyorlar ancak herkes kendi evinde tek başına kalıp ortak sorumluluk ve dayanışma olmamak şartıyla. İşte bu nedenle bir ülkenin üye olabilmesi için o ülkenin borç oranı, ulusal gelirin yüzde 60'ını geçmemesi ve de bütçe açığının yüzde 3'ün üzerinde olmaması şartı koşuluyor.

Ancak bu sağduyulu önlem, kamu borçlarında yaşanan patlama sonucu havaya uçtu. Artık avro bölgesinde kamu borçları yüzde 60'ın altında olan tek bir ülke bile kalmadı. Hatta dengeli bütçesi olan tek bir ülke de kalmadı. Örneğin bu yıl Fransa'nın bütçe açığı yüzde 8.2'ye ve borçlanma oranı ise kararlaştırılan ülke üretiminin yüzde 60'ının çok üstünde olan yüzde 80.3'e çıkacak.

Yunan devletinin iflas eşliğine gelip peşinden sıra ile diğer devletleri iflasa sürüklenme tehlikesi karşısında, Almanya başta olmak üzere en zengin Avrupa ülkelerinin devlet yöneticileri istekli olmasalar da mecburen 2 Mayıs 2010'da panik içinde bir kurtarma planı oluşturdu.

Bu plana göre IMF ile birlikte Yunanistan'ı kurtarmak için 110 milyar avro verilmesini ve ek olarak Avrupa Birliği'nin, ileride Yunanistan'ın ardından Portekiz, İrlanda, İspanya (ve

belki de İtalya, neden olmasın?) aynı duruma düşerse onları da kurtarmak için 750 milyar avroluk "istikrar amaçlı bir Avrupa finans fonu" oluşturulmasını kararlaştırdılar.

Yunan devleti iflastan ve borç veren bankalar da paralarının buhar olmasından kurtuldu. Ama dolaşımdaki para miktarı arttı, mali sektörün ağırlığı büyüdü ve de Yunanistan'da işlem yapan bankaların kurtarılması için Yunan kitleleri daha feci bir kemer sıkma siyasetinin bedelini ödeyecek.

Devletlerin borçları öyle bir seviyeye tırmandı ki krizden çıkılsa bile -ki böyle bir şey yakın görülüyor- bütçelerin dengelenmesi, bunun mümkün olup olmayacağı bile tartışılır, yıllar gerektirebilir.

Bütün devletlerin konumu farklı derecelerde de olsa aynı ve hepsi de boğazlarına onları yavaş yavaş boğan ipi geçirmiş durumda.

Bütün devletler, dünya finans pazarını elinde tutan yirmiye yakın büyük ticaret bankası ve onların çıkarlarını temsil eden güvenilirlik notu veren kurumların gözetiminde.

Eğer bir devlet kemer sıkma siyasetini uygulayamazsa, yani kitlelere kamu hizmetlerine ayrılan harcamaların azaltılmasını dayatamazsa, memur maaş ve sayısını azaltamazsa onun güvenilir notu düşürülür ve o zaman o devlet borçlanmayı çok daha yüksek faiz oranlarıyla yapabilir. Bu uygulamalara sadece ABD belirli bir derecede direnebiliyor.

İşte çark bu şekilde dönüyor. Devletler, borçlanmış bankacıları kurtarmak için borçlanıyorlar. Ama devletlerin borçlanması da büyük bankalara devletleri daha da çok sıkıştırma olanağı yaratıyor. İstisnasız,

bütün devletlerin uyguladıkları kemer sıkma siyasetleri işte büyük sermayenin devletlere yaptığı bu dayatmalardan kaynaklanıyor.

Bu kemer sıkma siyasetleri bir ülkeden diğerine, ülke ekonomisinin zenginliğine, hükümetin kitlelere kemer sıkma siyasetini dayatabilme derecesine göre farklılıklar arz etse de sınıfsal içeriği her yerde de aynıdır: Kamu kasalarındaki paraların gittikçe daha büyük bir kısmını hakim sınıfa aktarmak.

Önümüzdeki döneme damgasını vuracak olan burjuvazinin işçi sınıfına ve genel olarak bütün kitlelere karşı yaptığı saldırıların artması olacak. Bunların sınırlarını güçler dengesi belirleyecek. Burjuvazinin saldırıları özel bir politik fikirden, ne de geçici olarak iktidarda bulunan siyasi takımdan kaynaklanmıyor. Bunlar temel sınıf çıkarları yüzündendir.

Siyasetçilere biçilen rol burjuvazi için gerekli olan siyaseti uygulamak ve bu yapıların doğru olduğunu anlatmaktır. Avrupa'da bütün hükümetler farklı siyasi etiketlerine rağmen hepsi farklı seviyelerde feci ve sert kemer sıkma siyasetleri uyguluyorlar. Burjuvazi bu kriz ortamında istediklerini kendi açısından dayatmak için her türlü olanağa sahip. Aynı zamanda, şirketlerin ve bankaların gücüne güç kattığını ve bunu da emekçiler sınıfının aleyhine uygulayıp emekçiler için bu düzende başka türlü olamayacağını iyice ortaya koyuyor.

Emekçiler için tek çıkış yol sömürülenlerin can alıcı sorunlarına çözüm getirebilecek bir program, yani burjuvazinin toplumdaki egemenliğine son vermektir. LO (Aralık 2010)

Kitap... Kitap... Kitap...

Kapitalist ekonomik kriz üzerine yeni bir kitap!

İkinci Dünya Savaşı boyunca yapılan büyük katliam ve yıkımların ardından kapitalist düzen, 1974 yılına kadar neredeyse sürekli bir büyüme gösterdi. 1970'li yılların ortalarından itibaren kapitalizm yine yavaş yavaş ekonomik krize doğru sürüklenmeye başladı. Niçin? Kapitalist düzeni yönetenlerin beceriksizlerden, hatalarından dolayı mı? Aslında krizin gerçek nedenini, kapitalist düzeninin doğasında aramak gerekiyor.

Kapitalizmin bütün tarihi, sanayi devriminden başlayarak krizlerle doludur. Her krizi, yavaş yavaş yeniden bir atılım dönemi başlamadan önce, az çok uzun süren gerileme ve duraklama dönemi izler.

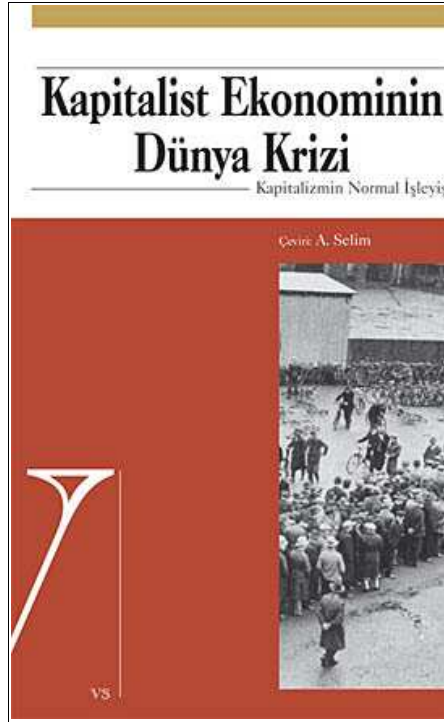
Yeniden gelişme, ekonomik patlamaya dönüşerek bir sonraki krize kadar devam eder ve böylece krizler birbirini izleyip gider. Eğer Troçki'nin bir tahlilini yeniden ele alırsak, bu ekonomik devirler "kapitalizmin yaşamında, kan dolaşımının canlı bir varlığın yaşamında oynadığı rolün aynısını oynar".

Kriz, kapitalist ekonominin ne bozukluğu, ne de hastalığıdır. Aslında kriz, üretim sistemi tarafından yaratılan bütün dengesizliklerin düzenlendiği, benzeri olmayan tek andır.

Ancak, Troçki'nin söylediği gibi "kapitalizmin hızlı

geliştiği ilk dönemlerde krizlerin süresi kısa ve düzeysel idi" hâlbuki "yozlaşma döneminde, çok daha uzun sürer ve krizden çıkış uzun sürmediği gibi, yüzeysel olup spekülasyon yoluyla sağlanıyor."

Mevcut kriz, henüz başlangıç aşamasında olsa ve hiç kimse gelişiminin ne yönde olacağını öngöremese de, bütün yorumcular bu krizi, 1929 kriziyle kıyaslıyor. Uluslararası

durum aynı olmasa, tarih kendisini asla aynı biçimde tekrarlamasa da, günümüz krizini getiren zincirleme olayları, 1929 krizinin ışığında incelemek öğreticidir.

Ekonomik krizler, kapitalizmin iğrençliğini en

çıplak şekilde; kitlelerin bir bölümünün nasıl aniden yoksulluğa sürüklendiğinin ve diğer yandan sermayenin hızla daha az sayıda elde merkezleştiğinin açıkça gözler önüne serildiği anlardır. Şimdi yaşanan kriz ise mali sermayenin ekonomik yaşama tamamen el attığını ve onun üzerinden asalakça geçinip onu boğduğunu gösteriyor.

Ne mali faaliyetlerin yeniden canlanması ne sanayi ve banka gruplarının kârını koruması ve hatta artırması ne de bütün bunların borsadaki hisse senetlerinin değerini arttırması, krizin bittiği anlamına gelmiyor.

Kapitalist düzenin hakim olduğu iki yüzyıldan fazla sürede, dönem dönem krizler yaşanıyor, insanlığı dönem dönem açlığa, savaşlara sürükleyen bu düzen dışında başka bir düzen kurulamaz mı?

Bu kapitalist düzende fiili bir tekel oluşturmuş medyanın bu düzenin sömürsünü, tahribatlarını, muazzam sanayi, tarım, gıda, bilim ve teknolojik olanaklara rağmen neden her yıl yaklaşık 6 milyar nüfustan bir milyardının yoksulluk ve açlıktan öldüğüne doğru dürüst bir açıklama getirmesini beklemek saflık olur!

Bu küçük kitabın amacı yukarıda sözü edilenlerin doğru bir şekilde anlaşılmasına, az da olsa, bir katkıda bulunmaktır.

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 1 YTL / 50 p - 1 Euro

İnternet Adresi: <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 6YTL/ 3 Pound. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 10 YTL/ 5 Pound.